

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: I. U. H.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, **proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. 178981/2012/KUSK/5, čj. 178981/2012/KUSK-DOP/KRA,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. OD/12910/12/Kho/28/N-14, čj. OD/54131/12/Kho, jímž byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném od 1. 1. 2012, zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů jako neodůvodněné a současně potvrzen provedený záznam 12 bodů ke dni 22. 3. 2012.

Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh řízení před správními orgány a připomněl, že v návaznosti na obdržení oznámení o dosažení 12 bodů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu podal ke správnímu orgánu I. stupně námitky proti provedenému záznamu. V průběhu námitkového řízení pak brojil proti záznamu bodů za přestupek ze dne 22. 3. 2012, jehož se měl dopustit tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem,

ačkoliv se tohoto přestupku nemohl dopustit, neboť povinnosti připoutat se za jízdy byl zbaven lékařem. Dále brožil též proti záznamu bodů za přestupek ze dne 27. 9. 2011. Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný ani orgán I. stupně nevypořádali všechny jeho námitky, a jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobce totiž v námitkovém řízení tvrdil, že si není vědom, že by se někdy v minulosti dopustil jednání, na které dopadá bodové hodnocení řidiče, ani že by s ním v minulosti bylo vedeno přestupkové řízení podle zákona o silničním provozu. Nemohlo být proto pochyb, že jeho námitky měly směřovat do všech sedmi záznamů za přestupky z let 2009 až 2012. Správní orgán I. stupně se však vůbec nezabýval jeho námitkami proti záznamu o přestupku ze dne 24. 3. 2009, tudíž se nevypořádal se všemi námitkami. Žalovaný na to nijak nereagoval a odvolání žalobce zamítl, ačkoliv sám nemohl zjistit, proč správní orgán I. stupně potvrdil všechny záznamy a nezabýval se přitom záznamem za přestupek ze dne 24. 3. 2009.

Žalobce dále brožil proti nesprávnému hodnocení důkazů žalovaným, neboť pro záznamy bodů za přestupky ze dne 24. 3. 2009 a 22. 3. 2012 neexistuje způsobilý právní podklad. Ve spise je založen pokutový blok ze dne 22. 3. 2012, ve kterém je uvedeno, že žalobce porušil svou povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu spočívající v povinnosti řidiče připoutat se bezpečnostním pásem. Tato povinnost ovšem neplatí pro řidiče absolutně, neboť § 6 odst. 2 písm. b) citovaného zákona stanoví řadu důvodů, kdy řidič tuto povinnost nemá, a jedním z nich je i nemožnost řidiče užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Policisté ale při vyhotovování pokutového bloku vůbec nezjišťovali, zda je žalobce držitelem lékařského potvrzení či nikoliv, neboť kdyby tomu tak bylo, pak by na pokutovém bloku vyloučili liberační důvod textem „*lékařské potvrzení nevlastní apod.*“, což se evidentně nestalo. Smyslem a účelem bodového hodnocení dle § 123a zákona o silničním provozu není trestat řidiče za lehkovážnost při komunikaci s policisty či nedostatek ofenzivního počínání při projednávání přestupku, ale má směřovat k zajištění sledování případného protiprávního jednání řidiče. Žalobce přitom prokázal, že povinné připoutání za jízdy bezpečnostním pásem z něj bylo sejmuto lékařem, a proto odmítá nést odpovědnost za obsah pokutového bloku ze dne 22. 3. 2012. Ustanovení § 6 odst. 2 zákona o silničním provozu obsahuje taxativní výčet důvodů, kdy řidič nemá povinnost se připoutat, zároveň zde ale není uvedena žádná podmínka, jejíž splnění či nesplnění by mělo vliv na povinnost připoutat se bezpečnostním pásem. Tedy pokud řidič nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, pak nemá povinnost jím být připoután. Proto je věcí policistů popsat a odpovídajícím způsobem zdokumentovat přestupkové jednání, aby nebylo žádných pochyb o tom, zda žalobce povinnost měl nebo neměl. Dle názoru žalobce tedy nemůže být pokutový blok ze dne 22. 3. 2012 způsobilým podkladem pro záznam bodů, jelikož zde není popřen liberační důvod, pro který žalobce nemusel být připoután bezpečnostním pásem, a nemohl tak být potrestán za porušení povinnosti, kterou neměl, neboť z něj byla na základě rozhodnutí lékaře ze dne 1. 3. 2012 sejmuta. Vedle toho žalobce dále namítl, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů dle § 2, § 3 a § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť žalovaný nevedl správní orgán I. stupně k tomu, aby zjistil stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a aby důkladněji odůvodnil své úvahy. Žalovaný tak narušil legitimní očekávání žalobce, který předpokládal, že specializovaný personál správních orgánů objektivně zjistí, zda pro každý jednotlivý záznam bodů za přestupek existuje způsobilý podklad.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě rovněž zdůraznil, že žalobce námitky ze dne 20. 4. 2012 proti záznamu bodů formuloval obecně a netvrdil nic ohledně

existence lékařského potvrzení, ačkoliv z výpisu bodového hodnocení ze dne 11. 4. 2012 již žalobce znal skutkovou podstatu přestupku ze dne 22. 3. 2012. Tím žalobce definoval rozsah přezkoumání zápisu bodů ve smyslu příslušné judikatury. V dalších podáních pak žalobce své námitky rozšířil i na přestupek ze dne 27. 9. 2011. Správní orgán I. stupně následně všechna oznámení žalobce prověřil a porovnal popisy skutků s originálními podklady pro jejich zápis. V napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. V rámci přezkumu námitek proti záznamu bodů do registru řidičů lze zkoumat pouze to, zda byl záznam proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, u něhož je třeba vycházet z presumpce správnosti správních aktů a nelze jakkoli zasahovat do obsahu. Na základě námítky proti zápisu bodů lze tedy provést pouze přezkum evidence, zda byl zápis proveden na základě pravomocných rozhodnutí a zda byl počet bodů zaznamenán v souladu se zákonem. Námitka naopak nemá charakter mimořádného opravného prostředku umožňujícího přezkoumat pravomocná rozhodnutí sloužící jako podklad pro zápis. Pokutové bloky musí dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) obsahovat údaje o tom komu, kdy a za jaký přestupek byla bloková pokuta uložena, nikoliv však slovní popis přestupkového jednání, proto napadal-li žalobce v námitkách popis skutku uvedený na bloku, pak musí srovnávat pouze skutkovou podstatu spáchaného přestupku vyjádřenou uvedením příslušného ustanovení zákona, a to pouze v případě, kdy je nutno odlišit skutkovou podstatu pro zápis počtu bodů. K žalobcem zpochybňovanému přestupku ze dne 22. 3. 2012 žalovaný konstatoval obsah údajů uvedených na daném pokutovém bloku, načež shledal, že zápis bodů odpovídá pokutovému bloku. Výluka z povinnosti užít bezpečnostní pás je podmíněna povinností řidiče mít u sebe pro případ kontroly příslušné lékařské potvrzení, a pokud by jej žalobce v době spáchání přestupku skutečně měl, pak by se o něm jistě alespoň zmínil zasahujícím policistům, kteří by to zcela nepochybně zohlednili. Není přitom důvod pochybovat o nepodjatosti policistů ani o tom, že dokáží rozlišit skutkové podstaty jednotlivých přestupků. Žalobní bod brojící proti opomenutí projednat jeho námitku proti přestupku ze dne 24. 3. 2009 žalovaný označil za účelový, neboť žalobce žádnou takovou námitku nevzněl a napadal pouze přestupky ze dne 22. 3. 2012 a ze dne 27. 9. 2011, navíc body za žalobcem zmiňovaný přestupek ze dne 24. 3. 2009 byly již k datu 25. 3. 2010 odečteny a nemohly mít vliv na celkovou výši bodů k datu 22. 3. 2012. Ostatně ani v zamítavém rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zmiňovaný přestupek uveden. Dle žalovaného se žalobce snažil namítat, že spáchal přestupek se skutkovou podstatou „*nepředložení lékařského potvrzení*“, v takovém případě by však byla skutková podstata na pokutovém bloku vyjádřená jinými slovy než „(...) *pásky řidič*“, např. slovy „*nepředložil doklad*“. Žalobcem uváděné lékařské potvrzení se přitom objevuje až dne 18. 8. 2012, nicméně jelikož žalobce jeho existenci v době uložení pokuty nenamítal, pak se i ve smyslu stanoviska Veřejného ochránce práv ze dne 9. 8. 2012 sám na uložení blokové pokuty výraznou měrou podílel, a proto správní orgány jeho tvrzení o existenci lékařského potvrzení neuvěřily. Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce byl již dříve opakovaně vyrozumíván o protiprávním jednání, a teprve až nyní v souvislosti s dosažením kritické bodové hranice se rozpomíná na konkrétní vady řízení. Argumentuje-li žalobce jazykovou nedostatečností, pak je to v rozporu s tím, že v Česku žije a rozsáhle zde podniká.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce předně nesouhlasil s tím, že by jeho námitky směřovaly jen proti některým záznamům. Námitkami skutečně napadl všechny záznamy o přestupcích, což dokládal přesnou citací těchto námitek se zvýrazněním příslušných pasáží. Mezi napadenými záznamy o přestupku byl tudíž i ten ze dne 24. 3. 2009. Žalobce dále znovu zpochybňoval relevanci záznamu za přestupek ze dne 22. 3. 2012 spočívající v porušení

povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, neboť této povinnosti byl zproštěn lékařským potvrzením. Žalobce sice s uložením blokové pokuty souhlasil, neboť se domníval, že platí pokutu za to, že u sebe nemá příslušné potvrzení, což mu tvrdili i pokutující policisté. Zbavení povinnosti připoutat se však není založeno na tom, zda u sebe řidič má či nemá potvrzení, ale na tom, zda je připoutání možné ze zdravotních důvodů. Z § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu naopak není zřejmé, že by nepředložení potvrzení zakládalo povinnost být připoután bezpečnostním pásem, i když mu v tom brání zdravotní důvody. Policisté by při projednání přestupku spočívajícím v porušení povinnosti připoutat se za jízdy měli vyloučit liberační důvod například připojením textu „*lékařské potvrzení nemá*“, což se však v tomto případě nestalo a policisté tedy liberační důvod spolehlivě nevyloučili. V souvislosti s tím žalobce spekoval o motivaci policistů hodnocených za množství uložených pokut, k čemuž připojil odkazy na diskuzní fóra internetových stránek s policejní tematikou. Dle žalobce tedy musí skutková zjištění správních orgánů stát nejen na samotném pokutovém bloku, ale též na potvrzení lékaře a dalších podkladech, přičemž žalobce jakožto cizinec neovládá český jazyk na tak vysoké úrovni, aby postřehl smysl a účel blokové pokuty, na jejíž uložení přistoupil poté, co policistovi sdělil, že jej lékař této povinností zbavil. Kdyby žalobci byla bývala známa podstata přestupku, nikdy by na něj nepřistoupil.

Z obsahu předloženého správního spisu soud především zjistil, že dne 14. 4. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů s poučením o možnosti podat námitky. Přílohou tohoto oznámení je historie bodového hodnocení obsahující celkem osm záznamů o přestupcích (ze dne 22. 3. 2012 za 3 body, ze dne 3. 12. 2011 za 2 body, ze dne 30. 10. 2011 za 3 body, ze dne 27. 9. 2011 za 2 body, ze dne 13. 1. 2011 za 2 body, ze dne 26. 8. 2010 za 1 bod, ze dne 25. 3. 2010 za 1 bod, a ze dne 24. 3. 2009 za 1 bod). V případě prvních šesti (nejnovějších) záznamů je u každého zvlášť ručně vyznačen znak kladného zatržení („fajfka“), zatímco poslední dva (nejstarší) záznamy (ze dne 25. 3. 2010 a 24. 3. 2009) jsou od ostatních odděleny čarou a žádným zatržením označeny nejsou. Dne 20. 4. 2012 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce ze dne 19. 4. 2012, v němž žalobce s odkazem na § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu uvedl: „...*podávám námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, kterým mělo být dosaženo 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidičů a dále i proti všem ostatním záznamům*...“. Dále uvedl, že si není vědom, že by se v minulosti dopustil přestupkového jednání majícího za následek bodové hodnocení, a současně požádal o seznámení se spisovou dokumentací za účelem doplnění námitek. V návaznosti na to si správní orgán I. stupně vyžádal od Policie ČR kopie některých podkladů pro záznam bodů, mj. též kopii pokutového bloku č. P 8688350 ze dne 22. 3. 2012, jímž bylo rozhodnuto o přestupku žalobce ze dne 22. 3. 2012, evidovaného pod čj. KRPS-104792/P5-2012-010058.

Dne 5. 6. 2012 byl tehdejší zmocněnec žalobce nahlížet do spisu, v rámci čehož byl seznámen s rozhodnutími o přestupcích, na základě nichž byly provedeny bodové záznamy, a současně mu byly vyhotoveny kopie pokutových bloků. Doplnujícím podáním ze dne 18. 8. 2012 žalobce brojil proti uložení blokové pokuty za přestupek ze dne 22. 3. 2012, jehož se měl dopustit tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce namítal, že se tohoto přestupku dopustit nemohl, neboť disponuje lékařským potvrzením, které ho povinnosti být připoután zbavilo, přičemž s uložením předmětné blokové pokuty souhlasil jen v důsledku své jazykové bariéry, jelikož se domníval, že je pokutován za to, že u sebe nemá lékařské potvrzení zprošťující ho povinnosti připoutat se za jízdy. Současně oznámil, že podal na policii podnět ke zrušení dané blokové pokuty v přezkumném řízení, avšak jeho podnětu nebylo vyhověno. Žalobce trval na tom, že se nikdy daného přestupku dopustit nemohl, neboť

byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, a proto žádal správní orgán I. stupně o opravu provedeného záznamu. Svou argumentaci podpořil citací relevantních částí rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 118/2011-103 a stanoviskem Veřejného ochránce práv ze dne 9. 8. 2012, sp. zn. 4603/2012/VOP/MK. Připojil kopii lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se ze zdravotních důvodů bezpečnostními pásy vydaného dne 1. 3. 2012 praktickou lékařkou MUDr. L. F. (potvrzení bylo vydáno do 30. 4. 2012). Dne 1. 10. 2012 tehdejší zmocněnec žalobce opět nahlédl do spisu a v rámci toho podal námitky, v nichž opět brojil proti záznamu bodů za přestupek ze dne 22. 3. 2012 spočívající v porušení povinnosti připoutat se bezpečnostním pásem, jehož se žalobce dopustit objektivně nemohl, neboť v dané době disponoval lékařským potvrzením, které ho této povinnosti zbavilo. Současně brojil i proti záznamu bodů za přestupek ze dne 28. 9. 2011.

Dne 6. 11. 2012 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OD/54131/12/Kho rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítl a provedený záznam 12 bodů ke dni 22. 3. 2012 potvrdil. Jak plyne z odůvodnění, správní orgán I. stupně stanovil bodový součet na základě šesti záznamů o přestupcích uložených blokovými pokutami (ze dne 22. 3. 2012 za 3 body, ze dne 3. 12. 2011 za 2 body, ze dne 30. 10. 2011 za 3 body, ze dne 27. 9. 2011 za 2 body, ze dne 13. 1. 2011 za 2 body, ze dne 26. 8. 2010 za 1 bod). Námitky žalobce proti záznamu za přestupek ze dne 22. 3. 2012 správní orgán I. stupně zamítl s tím, že musí vycházet z presumpce správnosti správních aktů a v rámci projednávání námitek dle § 123f zákona o silničním provozu není oprávněn provádět změnu podkladů sloužících jako záznam zapsaných bodů, neboť není oprávněn činit si úsudek o tom, zda se účastník svým jednáním dopustil či nedopustil přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním. V něm jednak vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že rozhodl pouze o záznamu 12 bodů a o dalších záznamech nerozhodl, ačkoliv je žalobce svými námitkami rovněž napadal. Zejména však opětovně brojil proti provedení záznamu bodů za přestupek ze dne 22. 3. 2012, neboť žalobce se objektivně nemohl dopustit jednání spočívajícího v porušení povinnosti připoutat se bezpečnostním pásem, jelikož byl na základě lékařského potvrzení této povinnosti zproštěn. V závěru rovněž namítl, že nebyly vypořádány jeho námitky za přestupek ze dne 28. 9. 2011. Žalovaný toto odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správní orgán I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyslovili nesouhlas s takovým projednáním věci. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v Praze předně nemohl přisvědčit žalobnímu bodu spočívajícímu v namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, která konkrétní rozhodnutí o přestupcích ve formě blokových pokut byla použita pro záznam bodů, jejichž součtem bylo dosaženo zlomové hranice 12 bodů (jednalo se o pokutové bloky za přestupky ze dne 22. 3. 2012, 3. 12. 2011, 30. 10. 2011, 27. 9. 2011, 13. 1. 2011 a 26. 8. 2010), přičemž bloková pokuta za přestupek ze dne 24. 3. 2009 nebyla do tohoto součtu vůbec započítávána. Hranice 12 bodů tudíž bylo dosaženo bez ohledu na existenci přestupku ze dne 24. 3. 2009, jehož formální zaevidování v registru řidičů nemělo žádný vliv na celkový počet bodů zaznamenaný k datu 22. 3. 2012.

Případné projednání námitek proti záznamu za přestupek ze dne 24. 3. 2009 by tedy bylo toliko akademickým a případný úspěch v tomto směru by pro žalobce neměl žádný reálný význam, neboť výrok potvrzující záznam 12 bodů k datu 22. 3. 2012 by zůstal nedotčen. Za situace, kdy lze dovodit, že by výrok správního rozhodnutí byl stejný jako v případě, že by opomenutá námitka byla projednána, se nemůže jednat o vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 57/2004-59). Žalobcem uváděné nevypořádání jeho námitek proti záznamu za přestupek ze dne 24. 3. 2009 proto nemůže být vadou řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se navíc nemohl ztotožnit ani se samotným tvrzením, že by žalobce v průběhu správního řízení námitky proti záznamu za přestupek ze dne 24. 3. 2009 uplatňoval. Žalobce sice ve svém podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 20. 4. 2012 uváděl, že podává námitky „...i proti všem ostatním záznamům...“, z toho však nelze jednoznačně dovodit, zda „*všemi ostatními záznamy*“ myslel i ty, které neměly na dosažení celkového počtu 12 bodů žádný vliv. Již samotné oznámení o dosažení 12 bodů, které žalobce předtím obdržel, poměrně jasně naznačuje, že přestupek ze dne 24. 3. 2009 nebyl součástí podkladů pro záznam bodů k datu 22. 3. 2012, což je patrné zejména z připojené historie bodového hodnocení, v němž jsou relevantní záznamy o přestupcích samostatně zatrženy a odděleny od přestupku ze dne 24. 3. 2009 (viz obsah spisu výše). Jestliže za této situace žalobce bez jakéhokoli bližšího upřesnění pouze obecně uvedl, že podává námitky proti „*všem ostatním záznamům*“, pak je pochopitelné, že se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývají pouze těmi záznamy, které byly ve vztahu k dosažení 12 bodové hranice relevantní. Pokud pak žalobce ani v doplnění svých námitek proti záznamu bodů, ani později v odvolání otázku přestupku ze dne 24. 3. 2009 výslovně nezmiňoval, nemůže žalovanému vytýkat, že se jí nezabýval. Zdejší soud si je vědom konstantní judikatury, podle níž se v námitkovém řízení dle § 123f zákona o silničním provozu neuplatňuje zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 102/2013-38), neboť záznam o počtu bodů v registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 114/2014-55) a správní orgány tak musí v řízení o námitkách přihlížet i ke skutečnostem, které účastník výslovně neuplatnil. Ani tato judikatura však účastníka nezavazuje odpovědnosti za nejednoznačně formulovaná podání, neboť není-li z obsahu námitek zcela zřejmý její rozsah, nelze správnímu orgánu oprávněně vytýkat, že dostatečně nevypořádal všechny namítané skutečnosti. Lze tedy uzavřít, že žalobní bod brojící proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů je nedůvodný.

Krajský soud v Praze se dále zabýval žalobcem zpochybněnou oprávněností záznamu za přestupek ze dne 22. 3. 2012. Žalobce argumentuje tím, že nemohl být pokutován za porušení povinnosti být během jízdy připoután bezpečnostním pásem, neboť byl této povinnosti zproštěn lékařem, a svůj souhlas s uložení blokované pokuty zpochybňuje tvrzením, že pokutový blok podepsal kvůli své jazykové bariéře, neboť se mylně domníval, že jej zasahující policisté pokutují za nepředložení lékařského potvrzení, a nikoliv za samotné nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Soud ovšem ani tuto argumentaci neshledal důvodnou. Předně musel přisvědčit názoru žalovaného i správního orgánu I. stupně, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat zákonnost správních aktů, které byly podkladem pro záznam bodů, neboť je třeba vycházet z presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 96/2008-44 a čj. 2 As 19/2009-93). Zákonnost správního aktu, včetně vad procesního charakteru, lze úspěšně zpochybnit pouze v rámci opravných prostředků či žaloby proti těmto správním

aktům, nikoliv však v rámci námitkového procesu dle § 123f zákona o silničním provozu. To platí tím spíše v případě blokového řízení, jehož povaha vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení, neboť udělením souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení na sebe přestupce přebírá odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 21/2010-65). V nyní projednávané věci proto žalobce nemůže uspět s námitkou, že v době podpisu pokutového bloku nebyl z důvodu jazykové bariéry schopen rozpoznat, co podepisuje a k čemu se vztahuje jeho souhlas. Všechny tyto otázky se totiž odvíjejí od skutkového stavu v době sepsání blokové pokuty, který však správní orgány nemohou v námitkovém řízení dle § 123f zákona o silničním provozu jakkoli prověřovat.

V tomto směru má určitou relevanci pouze žalobní námitka, podle níž zasahující policisté nevyloučili „liberační důvod“, jinak řečeno, nezaznamenali do pokutového bloku text o tom, že žalobce lékařské potvrzení nevlastní. Tato námitka totiž zpochybňuje způsobilost pokutového bloku jakožto podkladu pro záznam bodů. Jak ovšem vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně si v průběhu námitkového řízení vyžádal od policie kopii pokutového bloku č. P 8688350 ze dne 22. 3. 2012. Předmětný blok obsahuje vedle identifikačních údajů o přestupci (žalobce) též údaj o tom, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a dále údaje o místě, čase a popisu přestupkového jednání, kde lze mimo jiné nalézt též následující údaje: „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ a „Pásy – řidič“. Byť jsou tyto údaje poměrně stručné, lze z nich celkem spolehlivě dovodit, že přestupkové jednání mělo spočívat v porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Povaha spáchaného přestupku je tedy z obsahu pokutového bloku zřejmá. Jakkoli by byl žalobcem vyžadovaný „liberační důvod“ (zmínka o absenci lékařského potvrzení) ve vztahu k naplnění skutkové podstaty nepochybně zpřesňujícím údajem, rozhodně není údajem nezbytným, neboť i bez něj je zjevné, co bylo předmětem blokové pokuty. Zde je třeba opět připomenout, že smyslem vyžádání si podkladového rozhodnutí o přestupku pro účely námitkového řízení není přezkoumávat jeho zákonnost či důvodnost, ale toliko odstranit pochybnosti o tom, zda údaje obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek odpovídají skutečnostem uvedeným v pravomocných rozhodnutích, na jejichž podkladě byly body zaznamenány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 67/2013-16). S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že pokutový blok č. P 8688350 ze dne 22. 3. 2012 je i navzdory chybějícímu údaji o tom, že řidič nevlastní lékařské potvrzení o nemožnosti se připoutat, plně způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

Skutečnost, že si správní orgán I. stupně tento shora specifikovaný pokutový blok pro účely námitkového řízení vyžádal, je pro nyní posuzovanou věc zásadní. Bylo tím totiž postaveno najisto, že údaje avizované v oznámení ze dne 22. 3. 2012 o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek spočívající v porušení povinnosti připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem odpovídají údajům obsaženým v předmětném pokutovém bloku. To je také podstatný rozdíl oproti věci projednávané v žalobcem zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 118/2011-103, na který hojně odkazuje též žalobcem citované stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 4603/2012/VOP/MK. Případ řešený v odkazovaném judikátu se sice na první pohled příliš neliší od věci projednávané nyní zdejší soudem (také se jednalo o řidiče pokutovaného za nepřipoutání bezpečnostním pásem, který zcela shodně argumentoval tím, že v době uložení pokuty byl držitelem

příslušného lékařského potvrzení a pokutový blok podepsal jen proto, že z jednání zasahujících policistů mylně usuzoval, že je pokutován za nepředložení lékařského potvrzení, a nikoliv za samotné nepřipoutání). V dané věci řešené Nejvyšším správním soudem však správní orgány spoléhaly pouze na oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení a samotný pokutový blok si vůbec nevyžádaly. Tím pádem nebylo jednoznačně vyjasněno, zda byl řidič sankcionován za porušení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích (tedy nepředložil doklad vyžadovaný zvláštním právním předpisem) nebo za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem), a současně nebyly odstraněny pochybnosti, zda se zaznamenané body opírají o způsobilý podklad. Ve věci projednávané nyní zdejším soudem však tento problém nenastal, neboť správní orgány si příslušný podklad vyžádaly a ověřily, že přestupkové řízení bylo řádně ukončeno vydáním pokutového bloku obsahujícího vedle dalších obligatorních náležitostí též údaj, že jde o porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které je přestupkem § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Krajský soud v Praze si je vědom toho, že ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 118/2011-103, se rovněž podává, že „(...)pokud stěžovatel byl již v době silniční kontroly osobou, která byla držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit skutkem spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za který by jej bylo lze postihnout, neboť zde zcela absentuje materiální stránka přestupku. (...)“, přičemž na tomto závěru staví svou argumentaci i žalobce v nyní posuzované věci. Zdejší soud však přesto této argumentaci nemohl přisvědčit, neboť shora citovaný názor byl vysloven na základě odlišných skutkových okolností (viz níže) a především nebyl nosným důvodem odkazovaného judikátu a byl vysloven toliko hypoteticky jako *obiter dictum*, což výslovně potvrdil i sám Nejvyšší správní soud ve své navazující judikatuře (srov. odstavce 19-20 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 67/2013-16). Zdejší soud tedy vychází z toho, že v rámci řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu je třeba vycházet z presumpce správnosti správních aktů, jejichž zákonnost a věcnou správnost nelze zpětně přezkoumávat, a proto pokud žalobce v době uložení pokuty skutečně disponoval příslušným lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku, a naopak měl trvat na zahájení nezkráceného přestupkového řízení, v němž mohl žádat též ustanovení tlumočníka; naproti tomu v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů již nemůže dodatečně zpochybňovat závěry a právní posouzení obsažená v pokutových blocích (k tomu srov. zejm. odst. 25-27 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 67/2013-16, navazující na výklad obsažený zejm. v odst. 30-32 usnesení rozšířeného senátu téhož soudu čj. 1 As 21/2010-65).

S ohledem na výše uvedené je zcela lichý rovněž závěrečný žalobní bod, v němž je namítáno, že žalovaný měl v souladu se zásadami plynoucími z § 2, § 3 a § 6 správního řádu vést správní orgán I. stupně k tomu, aby zjistil všechny rozhodné skutečnosti. K tomu je třeba podotknout, že zásada vyhledávací a zásada materiální pravdy jsou v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů poněkud limitovány specifickou povahou námitkového řízení. Z týchž důvodů jsou zcela bezpředmětné i doplňující námitky obsažené v žalobcově replice týkající se praxe policistů při projednávání přestupků.

Krajský soud v Praze pro úplnost dodává, že neprováděl žalovaným navržený důkaz zdravotní dokumentací žalobce vedené MUDr. L. F., neboť by tím *de facto* prověřoval okolnosti týkající se naplnění skutkové podstaty přestupku a v podstatě by tak nepřímou přezkoumával věcnou správnost rozhodnutí o přestupku ve formě pokutového bloku. Nad

rámec výše uvedeného lze ostatně poznamenat, že žalobce se o existenci lékařského potvrzení poprvé zmínil až teprve ve svých doplňujících námitkách ze dne 18. 8. 2012, ačkoliv existence daného přestupkového rozhodnutí včetně souvisejícího dosažení 12 bodů v registru řidičů mu musely být bezpečně známy nejpozději od dubna 2012, kdy bylo předmětné lékařské potvrzení stále v platnosti. Je tedy s podivem, že si žalobce již tehdy nebyl vědom svých zdravotních obtíží, kvůli nimž ho jeho ošetřující lékařka zbavila povinnosti připoutávat se za jízdy bezpečnostním pásem, a že si na ně rozpomněl až po čtvrt roce. I výše uvedené skutečnosti tak nyní projednávanou věc odlišují od věci rozhodované v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 118/2011-103, kde řidič namítal existenci lékařského potvrzení o zbavení povinnosti připoutání bezpečnostním pásem již od počátku, a navíc spolu s tímto potvrzením předložil též doklad o pobírání invalidního důchodu a lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu (v nyní posuzované věci se žalobce o konkrétních zdravotních důvodech bránících mu užít bezpečnostní pásy jakkoliv blíže nezmiňoval).

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. K jeho návrhu, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 je třeba uvést, že závěry citovaného nálezu se na žalovaného jako na státní orgán nevztahují. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová